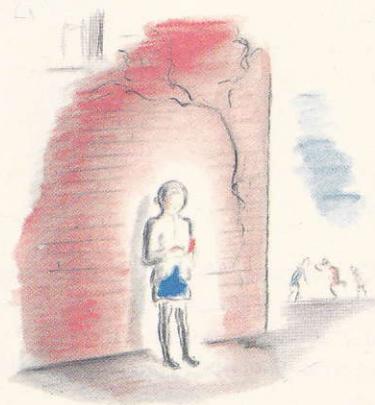

Eleanor Estes

O sută de rochii

Ilustrații de Louis Slobodkin

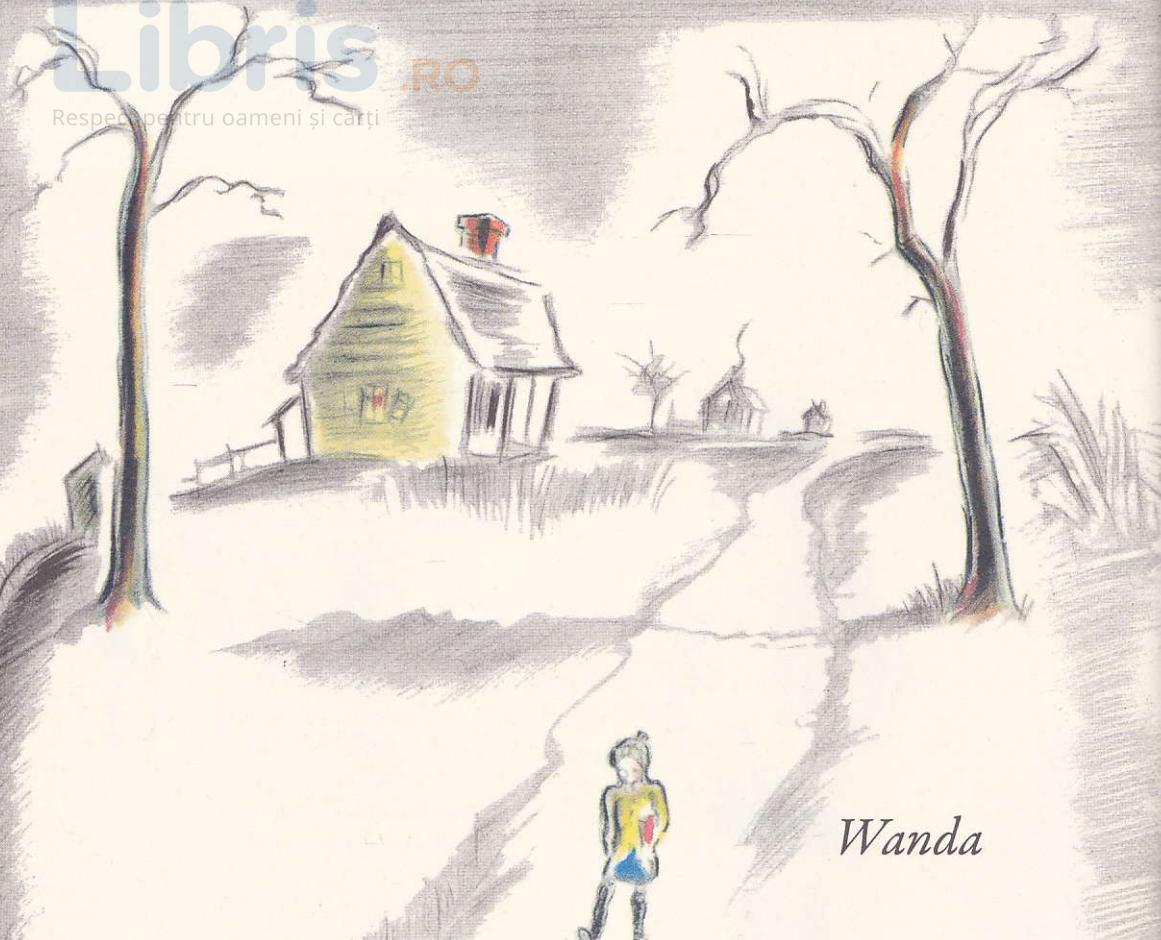
Traducere din engleză
de Lavinia Braniște

ARTHUR

Cuprins

Wanda	6
Jocul rochiilor	12
O zi senină	21
Concursul	33
Cele o sută de rochii	38
Sus, pe Boggins Heights	48
Scrisoarea pentru sala 13	59
<i>Cuvânt către cititori</i>	75

Wanda

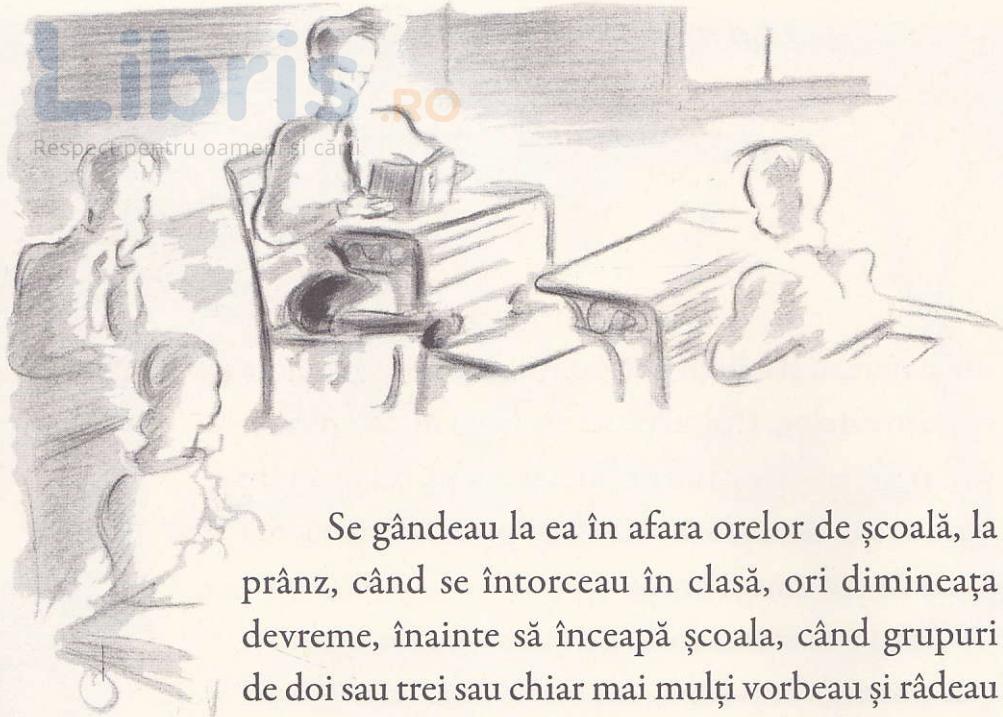
Astăzi, luni, Wanda Petronski nu era la locul ei. Dar nimeni, nici măcar Peggy și Madeline, fetele care porniseră toată distrația, nu observaseră că Wanda nu venise.

De obicei Wanda stătea în penultima bancă de pe ultimul rând din sala 13. Stătea în colțul clasei,

unde stăteau și băieții neciopliți, care nu aveau note bune în catalog. Colțul clasei era locul în care picioarele n-aveau deloc liniște; aici se râdea cel mai tare când se spunea ceva amuzant, iar podeaua era mereu plină de pământ și noroi.

Wanda nu stătea acolo pentru că era necioplită și gălăgioasă. Dimpotrivă, era foarte liniștită și rareori zicea ceva. Și nimeni n-o auzise niciodată râzând tare. Câteodată își schimonosea buzele într-un fel de zâmbet strâmb, dar asta era tot.

Nimeni nu știa exact de ce stă Wanda pe locul acela. Singurul motiv părea a fi că venea tocmai din Boggins Heights și de obicei avea încăltările pline de noroi uscat, pe care-l aduna de pe drumurile de țară. Poate că învățătoarei îi plăcea să-i pună pe toți copiii care ar fi putut veni cu încăltămîntea murdară în același colț al clasei. Dar de Wanda Petronski nu-i prea păsa nimănui, atâtă vreme cât fata era în clasă.

Se gândeau la ea în afara orelor de școală, la prânz, când se întorceau în clasă, ori dimineața devreme, înainte să înceapă școala, când grupuri de doi sau trei sau chiar mai mulți vorbeau și râdeau în drum spre curtea școlii.

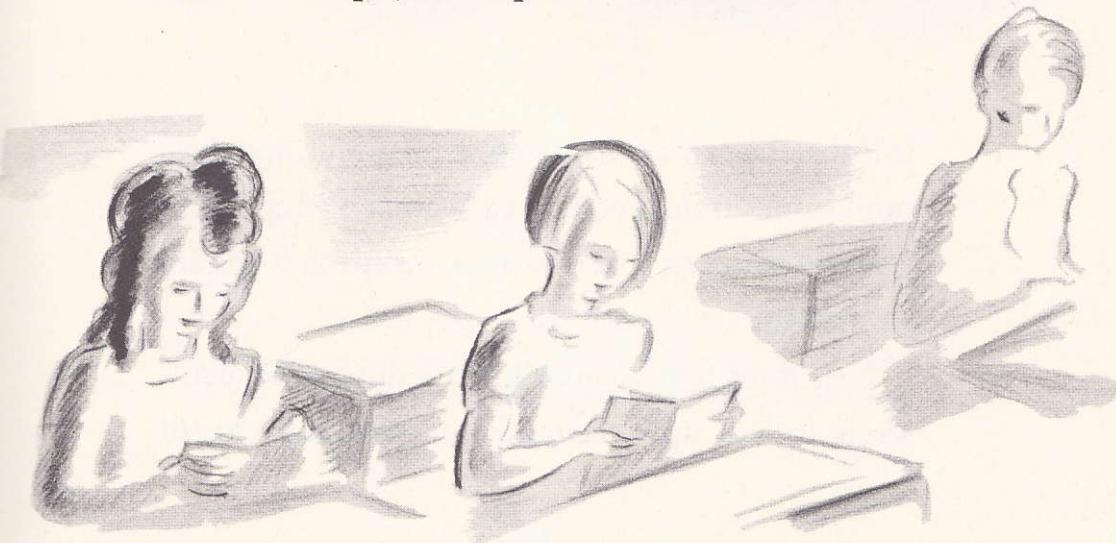
Câteodată o așteptau pe Wanda, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Wanda n-a apărut la școală nici a doua zi, marți. Și, din nou, nimeni nu i-a remarcat absența, în afară de învățătoare și poate de Bill Byron, băiatul înalt care stătea pe scaunul din spatele Wandei și care putea acum să-și întindă picioarele lungi de-o parte și de alta a băncii ei goale și să stea acolo ca o broască, spre amuzamentul celor din colțul lui.

Dar miercuri, Peggy și Maddie, care stăteau în primele bănci, împreună cu alții copii care aveau note bune și nu aduceau o mulțime de noroi pe încăltări,

au observat că Wanda nu era acolo. Peggy era cea mai populară fată din școală. Era drăguță, avea multe haine frumoase și părul castaniu-roșcat și cârliontat. Maddie era cea mai bună prietenă a ei.

Peggy și Maddie observaseră că Wanda era absentă pentru că din cauza ei întârziaseră la școală. O tot aşteptaseră pe Wanda – să se distreze un pic pe seama ei –, iar ea pur și simplu nu venise. Și-au tot zis că trebuie să apară dintr-un moment în altul. L-au văzut pe Jack Beggles alergând înspre școală, cu cravata strâmbă și cu șapca aproape căzându-i de pe cap. Și-au dat seama că probabil era târziu, pentru că băiatul reușea întotdeauna să se așeze pe scaun exact când suna clopoțelul, de parcă tocmai înscria un eseu

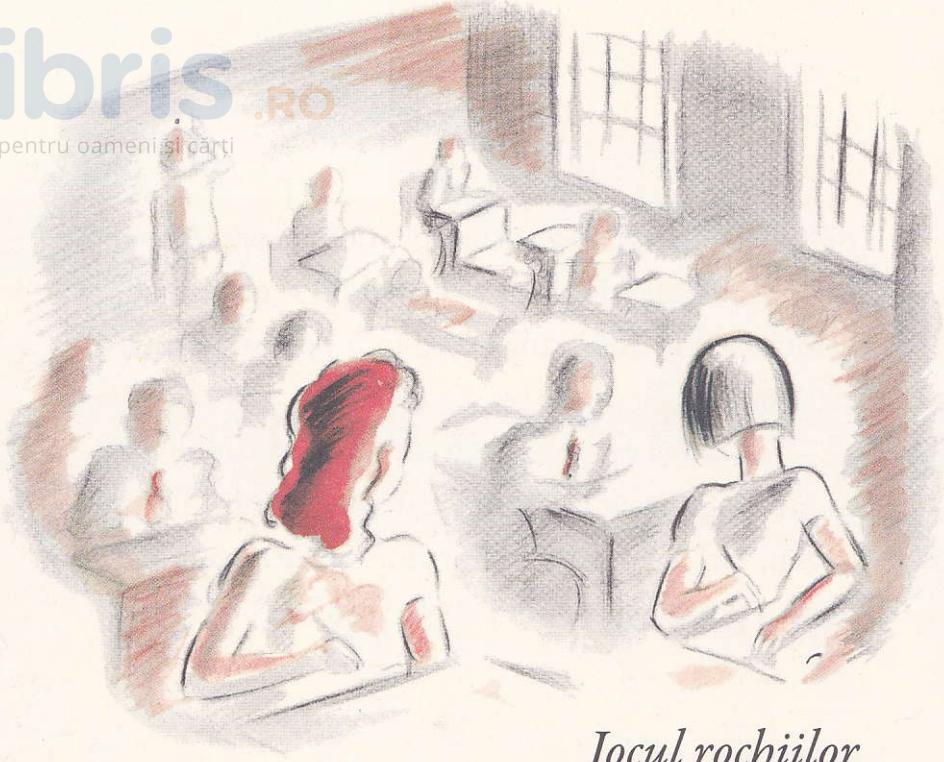
la fotbal. Dar ele au mai așteptat un minut, apoi încă unul și încă unul, sperând că Wanda o să apară. În cele din urmă au fost nevoie să-o rupă la fugă fără să-o fi văzut.

Cele două fete au ajuns în clasă după ce se închise seră ușile. Copiii recitau la unison din discursul

de la Gettysburg¹, căci aşa începea domnișoara Mason întotdeauna lecția. Peggy și Maddie s-au strecurat la locurile lor chiar când colegii lor recitau ultimele rânduri...

— „...că cei care au murit nu vor fi murit în van; că țara va renaște întru libertate, cu voia lui Dumnezeu, iar cărmuirea poporului de către popor și pentru popor nu va pieri de pe pământ.“

¹ Discurs ținut de președintele american Abraham Lincoln, la data de 19 noiembrie 1863, în timpul Războiului Civil, într-o ceremonie care a avut loc la Cimitirul Militar Național din Gettysburg, Pennsylvania.

Jocul rochiilor

După ce Peggy și Maddie nu s-au mai simțit ca niște intruse într-o oră deja începută, s-au uitat în spatele clasei și au văzut că Wanda nu era la locul ei. Mai mult, pe bancă se pusese praful și părea că Wanda nu fusese acolo nici cu o zi în urmă. Și, dacă se gândeau mai bine, nici cu o zi în urmă n-o văzu-seră. O așteptaseră un pic, dar apoi uitaseră de ea până să ajungă la școală.

O așteptau adesea pe Wanda Petronski, dar numai ca să se distreze pe seama ei.

Wanda locuia tocmai în Boggins Heights, dar Boggins Heights nu era un loc în care să trăiești. Era plăcut să mergi acolo să culegi vara flori de câmp, dar îți țineai mereu respirația până treceai cu bine de casa galbenă a lui moș Svenson. Oamenii din oraș spuneau că moș Svenson nu e bun de nimic. Nu muncea și, încă și mai rău, casa și curtea îi erau îngrozitor de murdare, vedeați cutii ruginate de conserve împrăștiate peste tot și chiar și o pălărie veche de paie. Locuia singur, doar cu câinele și cu pisica lui. Nici nu e de mirare, spuneau oamenii din oraș. Cine ar fi trăit cu el? Și circulau multe povești despre moș Svenson, iar poveștile erau din acelea care-i făceau pe oameni să treacă repede de casa lui chiar și ziua în amiază mare și să-și dorească să nu dea nas în nas cu el.

Dincolo de casa lui Svenson mai erau împrăștiate câteva gospodării mici, iar într-una dintre acestea locuia și Wanda Petronski, împreună cu tatăl și cu fratele ei, Jake.

Wanda Petronski. Cei mai mulți dintre copiii din sala 13 nu aveau asemenea nume. Ei aveau nume ușor de pronunțat, cum ar fi Thomas, Smith sau